

першочергово вимагає докорінної зміни як педагогічної позиції викладача, так і студента. Саме такій вимогам і відповідає кейс-метод, він належить до основи методів проблемного, навчання. Фундаментально закладено принцип прецеденту, або випадку кейс, який слугує не від'ємним критерієм у вирішенні з його розв'язання [1].

Мета кейсу це активізація навчальної та пізнавальної діяльності студентів, знаходити оптимальні рішення ситуації і оволодівати навичками аналізу. Кейс-метод стимулює у студентів діяльність, розвиває їх аналітичні та комунікативні здібності [1].

Застосування кейс-методу – це процес професійного та орієнтованого навчання, тим технологіям реалізації якого передбачає декілька етапів [3].

Враховуючи складний процес впровадження кейсу у практичну діяльність можна стверджувати, про його результативність – рівень професіоналізму, підготовленості до застосування цієї інтерактивної методики. Використання в організації навчального процесу на фоні кейс-методу кардинально змінює мотивацію та функції діяльності як викладача, так і студентів. Мотивація насамперед намагання викладача активізувати аудиторію на пошук різносторонніх підходів до врегулювання наданої для аналізу ситуації і допомогти зорієнтуватися у заданому проблемному полі, дати акцент на, що звернути увагу, мотивувати студентів на пошук відповідей на найважливіші питання і за допомогою навчальної процедури організувати умови для такого пошуку. Інновації в професійній підготовці психологів (спеціальних, клінічних) прогноують розробку та впровадження новітніх технологій підвищення ефективності практичного процесу та зумовлюють необхідність їх детального вивчення і систематизації. [2].

Кейс-метод у поєднанні з різними дисциплінами переходить в єдине керування всіма знаннями, вміннями та навичками, що допоможуть у вирішенні різних життєвих та професійних завдань.

Список літератури

1. Гордієнко Н. Кейс-метод як засіб формування професійної компетентності майбутніх соціальних педагогів і соціальних працівників у вищій школі Н. Гордієнко Людинознавчі студії. Педагогіка. - 2017. - Вип. 4. - С. 64–73.

2. Григоренко Т. Педагогічні технології у процесі формування професійної компетентності психолога (спеціального, клінічного) 2021

3. Козак Л. В Кейс-метод у підготовці майбутніх викладачів до інноваційної професійної діяльності . Освітологічний дискурс. 2015. № 3. - С. 153-162

УДК 37.013(477)»364»(043.2)

Захарін С. В.

Д.екон.н.,

головний науковий співробітник відділу
історії та філософії освіти

Інституту педагогіки НАПН України,

ORCID ID: 0000-0002-1263-8170

НОВІ ВИКЛИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Тотальна війна та введення воєнного стану в Україні мали потужний і руйнівний вплив не лише на інфраструктуру, а й на економіку країни. Сфера освіти, одна з найбільш постраждалих від війни в Україні, стикається з новими викликами.

Освітні реформи в Україні сьогодні докорінно змінили зміст і структуру освіти. Назріла повна перебудова існуючої системи освіти, оскільки вона вже не відповідає сучасним вимогам і не готує вчасно людей для вирішення нових глобальних проблем. Якісно нові виклики, що постають перед суспільством і сучасною системою освіти, вимагають серйозної інституційної модернізації, змістових і стратегічних цільових змін. Освіта має забезпечувати засоби вирішення таких викликів, враховуючи всю різноманітність світоглядних підходів і альтернативних систем знань, використовуючи нові можливості в галузях науки і техніки. Освіта під час війни є важливою темою, яка потребує співпраці між державними органами, організаціями допомоги та міжнародними співтовариствами для забезпечення максимальної освітньої можливості та захисту дітей у таких складних умовах. Необхідно співпрацювати з місцевими організаціями, соціальними робітниками та незалежними експертами, щоб забезпечити адаптовані й доступні освітні можливості для дітей та молоді.

Тут свою роль мають зіграти покращання стратегічного планування і політики у галузі освіти, розширення мережевого співробітництва й університетських програм мобільності (у тому числі через мережу кафедр ЮНЕСКО), ефективна мовна політика (як в аспекті використання місцевих мов, так і в плані двомовної освіти й вивчення іноземних мов), активне впровадження новаторських навчальних розробок та інформаційно-комунікаційних технологій. При цьому провідну роль як у розбудові освіти для всіх, так і в оновленні освітніх систем загалом – цілком у дусі ідей так званого «Болонського процесу» – має зіграти вища освіта, основні стратегічні напрями розвитку якої було визначено ЮНЕСКО за підсумками Всесвітньої конференції з вищої освіти [2]. Представлена програма дій у галузі освіти підкреслює рівноправно-демократичний, багатофункціональний характер сучасної освіти, її гуманістичну, культурну, соціальну, життєву і професійну спрямованість. Саме ці характеристики, на думку творців концептуального «soft’u» ЮНЕСКО, й повинні стати наріжним каменем виховання в дусі культури миру, яке має забезпечити виживання світової спільноти у боротьбі з її глобальними проблемами.

Для забезпечення доступності освіти під час війни є необхідним забезпечення достатніми фінансовими ресурсами, відповідною інфраструктурою та обладнанням. Діти потребують різноманітних освітніх можливостей, що включають в себе соціальну й емоційну підтримку, культурні заняття та доступ до медіа і технологій.

Освіта повинна бути адаптована до ситуації війни і задовольняти потреби дітей, щоб допомогти їм в майбутньому адаптуватися до життя у складних умовах. Важливо, що для того, щоб зменшити негативні наслідки війни на освіту, необхідні зусилля для забезпечення безпеки та стабільності в освітній системі, а також забезпечення доступу до ресурсів та підтримки для дітей та їхніх сімей.

Додаткові зусилля також потрібні для подолання нерівностей та недосконалості в освітній системі, що можуть більш явно проявлятися під час війни. Також є потреба в постійному моніторингу та оцінці ситуації з освітою під час війни та застосуванні адаптованої та доступної освітньої програми, щоб забезпечити максимальну освітню можливість для дітей в таких складних умовах.

Розробка інноваційних та дистанційних методів навчання, які можуть бути застосовані в екстремальних ситуаціях, також може бути корисним рішенням для поліпшення доступу до освіти під час війни.

Важливо пам'ятати, що діти, які живуть у військовій зоні, не тільки змушені справлятися з небезпекою та нестабільністю, але також з психологічними та емоційними навантаженнями. Діти можуть страждати від травм, стресу, страху та

втратах. Необхідно забезпечити психологічну допомогу і підтримку для дітей, щоб допомогти їм краще адаптуватися до ситуації та зберегти їхню ментальну та емоційну благополучність.

Список літератури

1. ВУЕ – Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/Формальна_освіта
2. ЮНЕСКО: Среднесрочная стратегия на 2002-2007 гг. Вклад в дело мира и человеческого развития посредством образования, науки, культуры и коммуникации (31 С/4). – С. 3.

УДК 378.011.31

Каплієнко А. І.

к. п. н., ст. викл.,

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

ГОТОВНІСТЬ МАЙБУТНІХ ЛОГОПЕДІВ ДО ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНИЙ ДІЯЛЬНОСТІ

В умовах швидких змін освітнього ландшафту виникає потреба у підготовці фахівців, здатних адаптуватися до нових умов, продовжуючи при цьому надавати якісні освітні послуги. В цьому контексті безсумнівною перевагою є вміння використовувати інноваційний потенціал педагогічних технологій.

Підготовка майбутніх учителів-логопедів до використання нововведень у професійній діяльності є важливою складовою професійної підготовки здобувачів вищої освіти у сфері спеціальної освіти.

І. Дичківська визначає готовність до інноваційної педагогічної діяльності як «особливий особистісний стан, який передбачає наявність у педагога мотиваційно-ціннісного ставлення до професійної діяльності, володіння ефективними способами і засобами досягнення педагогічних цілей, здатності до творчості і рефлексії» [1].

На нашу думку, *готовність майбутніх учителів-логопедів до використання інноваційних технологій у професійній діяльності* можна розуміти як складну динамічну систему, що забезпечує внутрішні та поведінкові умови щодо використання інноваційного потенціалу педагогічних технологій задля успішного виконання професійних обов'язків.

У структурі такої готовності доречно виділити мотиваційно-особистісний, когнітивний, діяльнісно-креативний, рефлексивний компоненти.

Готовність майбутніх учителів-логопедів до використання інноваційних технологій в професійній діяльності, на нашу думку, слід визначати за кількома показниками, серед яких:

- обізнаність з арсеналом інноваційних логопедичних технологій;
- розуміння необхідності використання інноваційних технологій в практичній діяльності вчителя-логопеда;
- орієнтованість і спрямованість на творче застосування завдань, методик, технологій для розв'язання складних педагогічних завдань;
- готовність до освоєння нових і продукування власних інновацій.

Велику увагу формуванню готовності майбутніх вчителів-логопедів до використання інноваційних технологій в професійній діяльності приділяють здобувачам вищої освіти спеціальності 016 Спеціальна освіта (Логопедія) в Ізмаїльському державному гуманітарному університеті.